Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 14. januarja 2015*

„Vrnitev po razveljavitvi — Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi proti nekaterim osebam in subjektom, povezanim z Osamo bin Ladnom, mrežo Al Kaida in talibani — Uredba (ES) št. 881/2002 — Zamrznitev sredstev in gospodarskih virov osebi, uvrščeni na seznam, ki ga je sestavil organ Združenih narodov — Uvrstitev imena te osebe na seznam iz Priloge I k Uredbi (ES) št. 881/2002 — Ničnostna tožba — Dopustnost — Rok za tožbo — Prekoračitev — Opravičljiva zmota — Temeljne pravice — Pravica do obrambe — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Pravica do spoštovanja lastninske pravice — Pravica do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja“

V zadevi T-127/09 RENV,

Abdulbasit Abdulrahim, stanujoč v Londonu (Združeno kraljestvo), ki ga zastopajo P. Moser, QC, E. Grieves, barrister, H. Miller in R. Graham, solicitors,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata E. Finnegan in G. Étienne, zastopnika,

in

Evropski komisiji, ki jo zastopata E. Paasivirta in G. Valero Jordana, zastopnika,

toženi stranki,

katere prvotni predmet je predlog za razglasitev delne ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 z dne 27. maja 2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osama bin Ladnom, mrežo Al Kaida in talibani, in o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 o prepovedi izvoza nekaterega blaga in storitev v Afganistan, o poostritvi prepovedi poletov in podaljšanju zamrznitve sredstev in drugih finančnih virov talibanov iz Afganistana (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 294), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1330/2008 z dne 22. decembra 2008 o stotretji spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 (UL L 345, str. 60), ali zadnjenavedene uredbe v delu, ki se nanaša na tožečo stranko, in predlog za povrnitev škode, ki je bila domnevno povzročena s tema aktoma,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi S. Papasavas, predsednik, N. J. Forwood (poročevalec) in E. Bieliūnas, sodnika,

sodna tajnica: S. Spiropulos, administratorka,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. februarja 2014

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje in postopek pred vrnitvijo zadeve

1 Ime Abdulbasit Abdulrahima je bilo 21. oktobra 2008 dodano na seznam, ki ga je izdelal sankcijski odbor, ustanovljen z Resolucijo Varnostnega sveta Združenih narodov 1267 (1999) z dne 15. oktobra 1999 o razmerah v Afganistanu (v nadaljevanju: seznam sankcijskega odbora oziroma sankcijski odbor). Ta dodaten vpis je bil predmet sporočila za medije SC/9481 sankcijskega odbora, objavljenega 23. oktobra 2008.

2 Z Uredbo Komisije (ES) št. 1330/2008 z dne 22. decembra 2008 o stotretji spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osama bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani (UL L 345, str. 60) je bilo ime A. Abdulrahima uvrščeno na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva in drugi gospodarski viri morajo biti zamrznjeni v skladu z Uredbo št. 881/2002 z dne 27. maja 2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osama bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani, in o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 o prepovedi izvoza nekaterega blaga in storitev v Afganistan, o poostritvi prepovedi poletov in podaljšanju zamrznitve sredstev in drugih finančnih virov talibanov iz Afganistana (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 294) (v nadaljevanju: sporni seznam).

3 V točki 1 Priloge k Uredbi št. 1330/2008 je bila navedena uvrstitev obrazložena tako:

„[…] Drugi podatki: (a) […]; (b) udeležen [je bil] pri zbiranju sredstev v imenu libijske islamske borbene skupine (Libyan Islamic Fighting Group – LIFG); (c) imenovan je bil na visoke položaje v [Libyan Islamic Fighting Group] v Združenem kraljestvu; (d) povezan je bil z direktorji varnostne organizacije Sanabel, Ghumo Abd'rabbahom, Taherjem Nasufom in Abdulbaqijem Mohammedom Khaledom, ter z drugimi člani (Libyan Islamic Fighting Group) v Združenem kraljestvu, vključno z Ismailom Kamoko, vodilnim članom [Libyan Islamic Fighting Group] v Združenem kraljestvu, ki je bil junija 2007 v Združenem kraljestvu obsojen zaradi financiranja terorizma."

4 V uvodni izjavi 5 Uredbe št. 1330/2008 je navedeno, da „[k]er seznam [sankcijskega odbora] ne vsebuje trenutnih naslovov zadevnih fizičnih oseb, je treba v Uradnem listu objaviti obvestilo, da lahko zadevne fizične osebe stopijo v stik s Komisijo in da jim lahko Komisija pozneje posreduje razloge, na katerih temelji ta uredba, jim da možnost, da dajo svoje pripombe o teh razlogih, ter glede na pripombe in morebitne dodatne informacije pregleda to uredbo". Zadevno obvestilo je bilo objavljeno v *Uradnem listu Evropske unije* 30. decembra 2008 (C 330, str. 106).

5 A. Abdulrahim je s tožbo, katere podpisan izvirnik je sodno tajništvo Splošnega sodišča prejelo 15. aprila 2009, proti Svetu Evropske unije in Komisiji Evropskih skupnosti začel postopek, katerega predmet sta bila v bistvu predlog za razglasitev ničnosti Uredbe št. 881/2002, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1330/2008, oziroma Uredbe št. 1330/2008 v delu, v katerem se ti nanašata nanj, in predlog za povrnitev škode, ki je bila domnevno povzročena s tema aktoma. Ta tožba je bila vpisana pod številko T-127/09.

6 Ko je Komisija ob vročitvi tožbe izvedela tudi naslov A. Abdulrahima, mu je z dopisom z dne 3. julija 2009 sporočila še razloge za njegovo uvrstitev na sporni seznam. V prilogi k temu dopisu, naslovljeni „Razlogi za uvrstitev“ (v nadaljevanju: obrazložitveni memorandum), je navedeno:

„Adbulbasit Abdulrahim […] je bil 21. oktobra 2008 uvrščen na [seznam sankcijskega odbora] na podlagi točk 1 in 2 Resolucije 1822 (2008) [Varnostnega sveta Združenih narodov], ker naj bi sodeloval s skupino Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) pri financiranju, načrtovanju, omogočanju, pripravi ali izvedbi dejanj ali dejavnosti tega subjekta, v povezavi z njim, v njegovem imenu ali za njegov račun ali v njegovo podporo.

Dodatne informacije Libyan Islamic Fighting Group (LIFG […]) je islamska ekstremistična skupina, ustanovljena leta 1990. Prvotni cilj [Libyan Islamic Fighting Group] je bil nadomestiti Gadafijev režim s strogo islamsko državo. V devetdesetih letih prejšnjega stoletja je [Libyan Islamic Fighting Group] pripravila več operacij v Libiji, vključno s poskusom atentata na Gadafija leta 1996. Po ukrepih libijske vlade, ki so pripeljali do tega, da je bilo več članov [Libyan Islamic Fighting Group] ubitih ali aretiranih, so številni člani [Libyan Islamic Fighting Group] Libijo zapustili. [Libyan Islamic Fighting Group] se je 3. novembra 2007 uradno združila z Al Kaido. Združitev je bila javno objavljena na spletni strani džihadistov, ki pripadajo Al Kaidi (medijska skupina Al-Saheb). Združitev je bila naznanjena z dvema videoposnetkoma; na prvem je namestnik poveljnika Al Kaide Ayman Al-Zawahiri, na drugem pa Abu Laith Al Libi, ki je bil takrat pomemben član [Libyan Islamic Fighting Group] in pomemben mudžahedinski voditelj ter inštruktor Al Kaide v Afganistanu, ki je bil ubit januarja 2008 v ameriškem raketnem napadu. [Libyan Islamic Fighting Group] je del gibanja Al Kaide, ki še naprej ogroža svetovni mir in varnost. Združeni narodi so zato 6. oktobra 2001 [Libyan Islamic Fighting Group] dodali na prečiščen seznam subjektov, povezanih z Al Kaido. [Libyan Islamic Fighting Group] je bila kot teroristična organizacija v Združenem kraljestvu na podlagi Terrorism Act 2000 prepovedana 14. oktobra 2005. Z zavestno udeležbo v subjektu, ki je povezan z Al Kaido in njenimi terorističnimi dejavnostmi, je [A. Abdulrahim] izpolnjeval merila za uvrstitev na seznam [sankcijskega odbora]. Po podatkih, ki jih ima vlada Združenega kraljestva, je Abdulbasit Abdulrahim islamski esktremist, vpleten v dejavnosti, povezane s terorizmom. Bil je na visokem položaju Libyan Islamic Fighting Group in je še vedno v tesnih stikih z vodilnimi člani [Libyan Islamic Fighting Group] v Združenem kraljestvu. Je tesno povezan z direktorji varnostne agencije Sanabel – libijska dobrodelna organizacija, ki so jo Združeni narodi označili za donatorko [Libyan Islamic Fighting Group] […]. Tesno je povezan tudi z Ghumo Abd'rabbahom, Tahirjem Nassufom in Abdulbaqijem Mohammedom Khaledom, ki so uvrščeni na aktualen seznam Združenih narodov […]. Tesno povezan z A. Abdulrahimom je tudi Ismail Kamoka, voditelj [Libyan Islamic Fighting Group] v Združenem kraljestvu. I. Kamoka je 11. junija 2007 v okviru obtožbe v Združenem kraljestvu priznal krivdo ‚sklenitve dogovora ali vpletenosti v dogovor o tem, da dá svoja sredstva na voljo tretjim, v nasprotju z oddelkom 17 Terrorism Act 2000'. Podrobnosti kaznivega dejanja so, da je I. Kamoka, skupaj s še dvema osebama, ‚najpozneje 3. oktobra 2005 sklenil dogovor ali je bil vpleten v dogovor, na podlagi katerega so bila sredstva dana na voljo oziroma so morala biti dana na voljo drugim osebam, pri tem pa je vedel ali je imel utemeljene razloge za sum, da bodo oziroma bodo lahko ta sredstva uporabljena v teroristične namene'. I. Kamoka je bil obsojen na zaporno kazen treh let in devetih mesecev. […]“

7 Obrazložitveni memorandum, ki ga je sporočila Komisija, ustreza „povzetku razlogov“, priloženih k dopisoma, ki ju je A. Abdulrahimu 5. novembra 2008 oziroma 23. februarja 2009 poslalo Ministrstvo za zunanje zadeve in zadeve Commonwealtha Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska (UK Foreign and Commonwealth Office, v nadaljevanju: FCO). Prav tako ustreza „povzetku razlogov“, na podlagi katerih je bil A. Abdulrahim vpisan na seznam sankcijskega odbora, kot je bil objavljen 9. marca 2009.

8 Komisija je z ločeno vlogo 30. julija 2009 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Splošnega sodišča.

9 A. Abdulrahim je 19. avgusta 2009 odgovoril na dopis Komisije z dne 3. julija 2009 z dopisom svojih odvetnikov, s številnimi prilogami, namenjenimi izpodbijanju trditev Komisije.

10 S sklepom Splošnega sodišča (sedmi senat) z dne 17. decembra 2009 je bil ugovor nedopustnosti združen z odločanjem po vsebini, odločitev o stroških pa je bila pridržana.

11 A. Abdulrahimu je bila s sklepom predsednika sedmega senata Splošnega sodišča z dne 26. oktobra 2009 odobrena pravna pomoč, za njegova zastopnika pa sta bila določena J. Jones in M. Arani. S sklepom predsednika sedmega senata Splošnega sodišča z dne 14. aprila 2010 je bil omenjeni sklep z dne 26. oktobra 2009 v delu, v katerem sta bila za odvetnika A. Abdulrahima določena J. Jones in M. Arani, spremenjen. V skladu s točko 2 izreka tega novega sklepa sta bila kot odvetnika, pooblaščena za zastopanje A. Abdulrahima z učinkom od 11. marca 2010, določena H. Miller in E. Grieves.

12 S sklepom z dne 3. marca 2010 je predsednik sedmega senata Splošnega sodišča zavrnil, da bi se v spis dodalo „dodatni odgovor na tožbo“ Sveta, ki je prispel v tajništvo Splošnega sodišča 5. februarja 2010. Svet je temu sklepu nasprotoval z dopisom z dne 16. marca 2010.

13 Potem ko je bila sestava senatov Splošnega sodišča po začetku novega sodnega leta spremenjena, je bil sodnik poročevalec razporejen v drugi senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

14 Sankcijski odbor se je 22. decembra 2010 odločil izbrisati ime A. Abdulrahima s seznama.

15 Odvetniki A. Abdulrahima so 6. januarja 2011 od Komisije pisno zahtevali izbris njegovega imena s spornega seznama.

16 Ime A. Abdulrahima je bilo z Uredbo Komisije (EU) št. 36/2011 z dne 18. januarja 2011 o stotriinštirideseti spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 (UL L 14, str. 11) izbrisano s spornega seznama.

17 A. Abdulrahim je v vlogi, ki je prispela v sodno tajništvo Splošnega sodišča 9. marca 2011, podal predlog za dodatno pravno pomoč na podlagi člena 94 Poslovnika zaradi vztrajanja pri tej tožbi. S sklepom predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 10. junija 2011 je bilo temu predlogu delno ugodeno.

18 Komisija je z dopisom, ki je v sodno tajništvo Splošnega sodišča prispel 27. julija 2011, temu sodišču poslala kopijo Uredbe št. 36/2011.

19 Stranke so bile z dopisom sodnega tajništva Splošnega sodišča z dne 17. novembra 2011 pozvane, naj se pisno opredelijo o posledicah sprejetja Uredbe št. 36/2011, zlasti glede predmeta tožbe. Na ta poziv so se odzvale v za to določenem roku.

20 Splošno sodišče (drugi senat) je s sklepom z dne 28. februarja 2012 (v nadaljevanju: sklep o ustavitvi postopka) odločilo, da se postopek v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti ustavi, ne da bi se bilo treba poprej opredeliti o njegovi dopustnosti. Odškodninski zahtevek pa je Splošno sodišče zavrnilo kot v vsakem primeru očitno neutemeljen. Splošno sodišče je tudi na eni strani porazdelilo plačilo stroškov glede predloga za razglasitev ničnosti in na drugi strani naložilo plačilo celotnih stroškov v zvezi z odškodninskim zahtevkom A. Abdulrahimu.

21 A. Abdulrahim je 13. maja 2012 v sodnem tajništvu Sodišča vložil pritožbo zoper sklep o ustavitvi postopka.

22 Sodišče je s sodbo z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, v nadaljevanju: razveljavitvena sodba) sklep o ustavitvi postopka razveljavilo v delu, v katerem je bilo odločeno, da o ničnostni tožbi ni treba več presojati, in zadevo vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču, da to znova odloči o ničnostni tožbi A. Abdulrahima, odločitev o stroških pa pridržalo. Sodišče je v bistvu presodilo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da A. Abdulrahim po sprejetju Uredbe št. 36/2011 nima več pravnega interesa za razglasitev ničnosti.

Postopek in predlogi strank po vrnitvi zadeve

23 Zadeva je bila dodeljena drugemu senatu Splošnega sodišča. V začetku novega sodnega leta se je spremenila sestava senatov Splošnega sodišča, sodnik poročevalec pa je bil razporejen v tretji senat, ki mu je bila zato tudi dodeljena ta zadeva.

24 V skladu s členom 119(1) Poslovnika so stranke podale pisna stališča.

25 A. Abdulrahim v stališčih, ki jih je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 13. avgusta 2013, Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— Uredbo št. 1330/2008 razveljavi v delu, v katerem se nanaša nanj;

— mu odobri povračilo stroškov v zvezi s postopkom pred Splošnim sodiščem, nastalih pred vrnitvijo zadeve s strani Sodišča in po njej, ter v vsakem primeru stroškov v zvezi s postopkom pred Sodiščem.

26 Svet je v stališčih, ki jih je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 30. septembra 2013, temu predlagal, naj ničnostno tožbo zavrže kot nedopustno, A. Abdulrahimu pa naloži plačilo stroškov postopka.

27 Komisija je v stališčih, ki jih je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 27. septembra 2013, temu predlagala, naj ničnostno tožbo zavrže kot nedopustno, A. Abdulrahimu pa naloži plačilo stroškov.

28 Splošno sodišče (tretji senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek, in je v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika toženi stranki pozvalo, naj predložita vse informacije in dokaze, zaupne ali ne, ki jih imata v zvezi s trditvami, navedenimi v obrazložitvenem memorandumu sankcijskega odbora in jih smatrata za pomembne za namen sodnega nadzora, ki ga izvaja Splošno sodišče ob upoštevanju pogojev in omejitev, ki jih je določilo Sodišče v sodbi z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, v nadaljevanju: sodba Kadi II). Toženi stranki sta se v določenem roku odzvali na ta poziv.

29 Stranke so podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča na obravnavi 4. februarja 2014, po kateri se je ustni postopek končal in se je sodišče umaknilo k posvetovanju.

Dejansko stanje

30 A. Abdulrahim navaja, da je državljan Združenega kraljestva, rojen v Libiji, in da je bil na predlog Združenega kraljestva najprej vpisan na seznam sankcijskega odbora in nato na sporni seznam kot oseba, osumljena podpiranja terorizma. Ta vpis naj bi bil sprva v dopisu FCO z dne 5. novembra 2008 utemeljen s tem, da je bil navedeni član Libyan Islamic Fighting Group (v nadaljevanju: LIFG), da je bila omenjena skupina povezana z Al Kaido in da je s tem izpolnjeval kriterije, da ga sankcijski odbor uvrsti na seznam. Od 4. novembra 2009 dalje pa naj bi FCO aktivno poskušal doseči izbris njegovega imena s seznama sankcijskega odbora.

31 A. Abdulrahim dalje glede njegove domnevne vpletenosti v mrežo Al Kaida ali v terorizem trdi, da nikoli ni bil kazensko preganjan ne v Združenem kraljestvu ne drugje. Zato naj nikoli ne bi mogel dokazati svoje nedolžnosti.

Pravo

Predmet tožbe po vrnitvi zadeve s strani Sodišča

32 Svet pravilno ugotavlja, da odločitev Splošnega sodišča o odškodninskem zahtevku in stroških, priglašenih v zvezi s tem zahtevkom, vsebovana v sklepu o ustavitvi postopka, v pritožbi ni bila izpodbijana in je zato postala pravnomočna. Zato je treba presoditi le o predlogu za razglasitev ničnosti.

Dopustnost tožbe

33 V tej zadevi ni sporno, da se je rok dveh mesecev za vložitev tožbe, ki ga določa člen 230, peti odstavek, ES, kot so ga izračunale stranke – po izteku 14 dni po objavi Uredbe št. 1330/2008 v *Uradnem listu Evropske unije*, v skladu s členom 102(1) Poslovnika, ki je v skladu s členom 102(2) Poslovnika zaradi oddaljenosti enkratno podaljšan za deset dni – iztekel 16. marca 2009.

34 Sporno tudi ni, da je prepis podpisane tožbe s prilogami prispel v sodno tajništvo Splošnega sodišča po telefaksu 16. marca 2009, da so ustrezno overjeni prepisi te tožbe prispeli v sodno tajništvo 26. marca 2009, kot tudi izvod tožbe z novim podpisom, ki je bil drugačen od podpisa na prepisu, prejetem po telefaksu, in da je podpisan izvirnik tožbe prispel v sodno tajništvo Splošnega sodišča šele 15. aprila 2009, torej po izteku roka desetih dni po prejetju telefaksa, ki ga določa člen 43(6) Poslovnika.

35 Tožba torej glede na navedene določbe ni bila vložena v roku.

36 Tožba tudi ne bi bila vložena v roku, če se – namesto izračuna roka na podlagi objave Uredbe št. 1330/2008 v *Uradnem listu* 23. decembra 2008, kot so to storile stranke v pisnih vlogah – ta izračuna na podlagi datuma obvestila, objavljenega v *Uradnem listu* z dne 30. decembra 2008 z namenom opozoriti zainteresirane strani (glej točko 4 zgoraj), kot je o tem odločilo Sodišče v sodbi z dne 23. aprila, Gbagbo in drugi/Svet (od C-478/11 P do C-482/11 P, točke od 53 do 59).

37 Vendar je iz spisa in pojasnil, ki jih je predložil A. Abdulrahim in so bila med drugim navedena v dopisu, naslovljenem na sodno tajništvo Splošnega sodišča 8. maja 2009, ter podprta s priloženimi dokazi, razvidno, da sta njegova odvetnika uporabila storitve poštne službe pod okriljem historičnega poštnega operaterja v Združenem kraljestvu (v nadaljevanju: poštna služba) 16. marca 2009 okoli 17. ure, da bi poslala podpisani izvirnik tožbe z overjenimi prilogami na sodno tajništvo Splošnega sodišča v Luxembourgu. Poštni naslov sodnega tajništva je na ovojnici pošte, na katero sta se obrnila v ta namen, pravilno naveden in cena storitve, 37,29 funta (GBP), plačana.

38 Ko so odvetniki A. Abdulrahima 25. marca 2009 na podlagi telefonskega klica sodnega tajništva Splošnega sodišča izvedeli, da zadnje še ni prejelo dokumentov, ki so jih zaupali poštni službi, so nato sodnemu tajništvu še isti dan poslali nove ustrezne overjene prepise tožbe z mednarodno poštno službo DHL. Obenem so sodnemu tajništvu Splošnega sodišča poslali še izvod tožbe z novim originalnim podpisom, ki pa je bil drugačen od podpisa na izvirniku. Ti dokumenti so v sodno tajništvo Splošnega sodišča prispeli 26. marca 2009.

39 Pozneje se je izkazalo, da iz doslej nepojasnjenega razloga poštna služba ni odposlala zadevnih dokumentov, ki so bili 14. aprila 2009 brez pojasnila vrnjeni odvetnikom A. Abdulrahima. Istega dne so prek DHL spet odposlali na sodno tajništvo Splošnega sodišča še podpisani izvirnik tožbe, ki je bil prejet naslednji dan.

40 Predsednik sedmega senata je v zgoraj navedenem sklepu o pravni pomoči z dne 26. oktobra 2009 navedel, da ni izključeno, da navedeni elementi in pojasnila pomenijo nepredvidene okoliščine ali višjo silo v smislu člena 45 Statuta Sodišča ali opravičljivo zmoto, ki je A. Abdulrahimu preprečila vložitev podpisanega izvirnika tožbe v sodno tajništvo Splošnega sodišča v roku desetih dni po pošiljanju prepisa tega izvirnika po telefaksu, kot to določa člen 43(6) Poslovnika.

41 Svet in Komisija pa menita, da okoliščin, ki jih navaja A. Abdulrahim, ni mogoče šteti za izjemne okoliščine, nepredvidene okoliščine ali višjo silo v smislu člena 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča in ustaljene sodne prakse.

42 Prvič, A. Abdulrahim naj bi izbral manj zanesljivo storitev poštne službe, kar zadeva roke za dostavo in možnosti sledenja pošiljki. Potrdilo o oddaji pošiljke z dne 8. maja 2009, priloženo dopisu odvetnikov, naj bi namreč navajalo, da je bila izbrana storitev brez sledenja. Na spletni strani te poštne službe naj bi poleg tega navedena storitev zagotavljala dostavo v najmanj štirih dneh, medtem ko naj bi dve drugi storitvi, ki ju ponuja ta poštna služba, omogočali sledenje in dostavo v roku od enega do treh dni.

43 Drugič, A. Abdulrahim naj v sodnem tajništvu Splošnega sodišča ne bi preveril, ali je bil izvirnik tožbe dejansko dostavljen pred iztekom. Odzval naj bi se šele po telefonskem klicu sodnega tajništva. V tem času, dan pred iztekom roka, pa je bilo že prepozno, da bi bilo mogoče od poštne službe prevzeti izvirnik tožbe in ga Splošnemu sodišču poslati v roku.

44 V teh okoliščinah naj se A. Abdulrahim po mnenju Komisije ne bi mogel sklicevati na nedelovanje ali nesposobnost poštne službe zaradi vrnitve v prejšnje stanje glede njegove tožbe.

45 Glede tega je treba spomniti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso člen 45 Statuta sodišča uporabi v primeru neobičajnih težav, neodvisnih od volje te osebe, ki se tudi ob vsej skrbnosti izkažejo za neizogibne (sodbi Sodišča z dne 9. februarja 1984 v zadevi Acciaierie e Ferriere Busseni/Komisija, 284/82, Recueil, str. 557, točka 11, in z dne 26. novembra 1985 v zadevi Cockerill-Sambre/Komisija, 42/85, Recueil, str. 3749, točka 10, ter sklep Sodišča z dne 8. novembra 2007, Belgija/Komisija, C-242/07 P, ZOdl., str. I-9757, točki 16 in 17). Sodišče je nedavno razsodilo, da je dolžnost zainteresirane osebe, da dokaže, prvič, da je bila zaradi neobičajnih in nepredvidenih okoliščin, na katere ni mogla vplivati, postavljena v položaj, ki ji je onemogočal spoštovanje roka za vložitev tožbe, določenega v členu 263, šesti odstavek, PDEU, in drugič, da se ni mogla zavarovati pred posledicami takih okoliščin s tem, da bi sprejela potrebne ukrepe brez pretiranih žrtev (zgoraj navedena sodba Gbagbo in drugi/Svet, točka 72). Subjekt mora zlasti skrbno spremljati potek začetega postopka in predvsem izkazati potrebno skrbnost glede spoštovanja določenih rokov (glej sodbo Sodišča z dne 22. septembra 2011, Bell & Ross/UUNT, C-426/10 P, ZOdl., str. I-8849, točka 48 in navedena sodna praksa).

46 Iz zadevnih dejstev in okoliščin iz točk od 37 do 39 zgoraj ter iz spisne dokumentacije izhaja, da so odvetniki A. Abdulrahima izkazali vso potrebno skrbnost in med drugim ravnali v skladu s točko 7 Praktičnih navodil za stranke, v skladu s katero je treba podpisani izvirnik tožbe poslati „nemudoma po tem, ko je bil poslan prepis [po telefaksu]“. Podpisani izvirnik tožbe je bil namreč predan poštni službi 16. marca 2009 oziroma isti dan, ko je bil poslan prepis po telefaksu.

47 Splošno sodišče tudi meni, da so lahko odvetniki razumno pričakovali, da bo navedeni podpisani izvirnik prispel v sodno tajništvo v roku manj kot desetih dni, ki so ga imeli na voljo za to, šteto od 16. marca 2009. V ta namen so se namreč obrnili na službo, ki na splošno šteje za zanesljivo in deluje pod okriljem historičnega poštnega operaterja v Združenem kraljestvu. Poštna služba poleg tega na

svoji spletni strani navaja, da normalno zagotavlja dostavo pošte v Luxembourg v okviru standardnih storitev, ki sta jih izbrala tudi odvetnika A. Abdulrahima, v od štirih do šestih dneh, kar je precej krajše obdobje od roka desetih dni, ki sta ga imela na voljo, tako da sta imeli časovno precejšnjo varnostno rezervo.

48 Res je, kot navajata Komisija in Svet, da poštna služba ponuja dve drugi, precej dražji storitvi mednarodne pošte, s katerima običajno zagotavlja dostavo take pošiljke v roku od dveh do treh dni in poleg tega omogoča sledenje (*tracking*).

49 Vendar od tožeče stranke ni mogoče zahtevati, toliko bolj, če je ta, kot v tej zadevi, upravičenec do pravne pomoči, da izbere najdražjo mednarodno poštno storitev, ki jo ponuja poštna služba, če se s cenejšo storitvijo iste službe načeloma prav tako zagotavlja dostava podpisanega izvirnika tožbe v sodno tajništvo Splošnega sodišča v predpisanem roku.

50 Okoliščina, da odvetnika A. Abdulrahima pri sodnem tajništvu Splošnega sodišča nista preverila, če je zadnje dejansko prejelo podpisani izvirnik tožbe, glede na sodno prakso, ki prav posebej ne zahteva takega ravnanja, toliko bolj, ker so roki načeloma določeni zato, da se v celoti izkoristijo, ni bistvena (sodba Sodišča z dne 19. aprila 1988, Inter-Kom, 71/87, Recueil, str. 1979, točka 20, in sodba Splošnega sodišča z dne 20. junija 2006, Grčija/Komisija, T-251/04, neobjavljena v ZOdl., točka 53).

51 V vsakem primeru odvetniki A. Abdulrahima niso mogli storiti ničesar več, da bi popravili neizpolnitev poštne službe, ko je bil enkrat podpisani izvirnik tožbe zaupan tej službi, ker je bil zaradi te neizpolnitve zadevni izvirnik „izgubljen“ in ga tako ne glede na vso skrbnost in trud nista mogla dobiti nazaj, da bi ga dostavila v sodno tajništvo Splošnega sodišča kakor koli drugače.

52 Natančneje, 25. marca 2009 kot neposredno vse dni pred tem: če nista odvetnika A. Abdulrahima želela le čakati in upati, da poštna služba v ustreznem času najde in pošlje izgubljeni izvirnik, sta imela za popravo neuspele poštne storitve na voljo dejansko le eno „sredstvo“, in sicer neposredno v sodno tajništvo Splošnega sodišča poslati izvod tožbe z novim originalnim podpisom, ki bi nadomestil prvotni, izgubljeni izvirnik. In točno to sta storila, kot sta povedala tudi na obravnavi.

53 Splošno sodišče meni, da sta v teh okoliščinah odvetnika A. Abdulrahima ravnala s potrebno skrbnostjo, da bi odpravila posledice nepredvidene izgube podpisanega izvirnika tožbe, in s tem spoštovala predpisane roke.

54 V skladu s sodno prakso so tako izpolnjeni pogoji za ugotovitev obstoja nepredvidenih okoliščin v tem primeru, saj je bila prekoračitev roka za tožbo v celoti in izključno posledica nedelovanja ali nesposobnosti – to ostaja nepojasnjeno – poštne službe, ki ni bila običajno predvidljiva in se jo je skušalo odpraviti z vso potrebno skrbnostjo.

55 Iz zgoraj navedenih ugotovitev sledi, da je ugovor Komisije, ki jo je podprl Svet, glede nedopustnosti tožbe treba zavrniti.

Dopustnost pisnih stališč, ki jih je predložil A. Abdulrahim po vrnitvi zadeve

56 Svet pripominja, da so bila stališča A. Abdulrahima o nadaljevanju postopka poslana Splošnemu sodišču po elektronski pošti 26. julija 2013, podpisani izvirnik teh stališč pa je bil po njegovih navedbah vložen po izteku roka desetih dni, določenega v členu 43(6) Poslovnika. Datum, ki zato šteje za datum vložitve teh stališč, naj bi bil torej 13. avgust 2013. Svet meni, da so zato ta stališča nedopustna, saj so bila predložena po izteku roka dveh mesecev, ki ga določa člen 119(1)(a) Poslovnika.

57 Svet v zvezi s tem izhaja iz premise, da se je rok dveh mesecev od vročitve razveljavitvene sodbe zainteresiranim, podaljšan zaradi oddaljenosti za enkratno obdobje desetih dni, 13. avgusta 2013 že iztekel.

58 Iz podatkov v spisu iz postopka pa izhaja, da se je ta rok dejansko iztekel prav tega dne, 13. avgusta 2013. Vročitev razveljavitvene sodbe A. Abdulrahimu je bila namreč opravljena z oddajo priporočene pošiljke na pošto, katere prejem je ta potrdil 3. junija 2013. Rok iz člena 119(1)(a) Poslovnika, podaljšan zaradi oddaljenosti za enkratno obdobje desetih dni, se je torej iztekel 13. avgusta 2013.

59 Pisna stališča A. Abdulrahima so bila torej vložena v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na zadnji dan tega roka in se zato ne zavržejo kot nedopustna.

Utemeljenost ničnostne tožbe

60 A. Abdulrahim uradno navaja štiri tožbene razloge v podporo svoji ničnostni tožbi. Prvi se nanaša na kršitev pravice do izjave. Drugi na kršitev pravice do učinkovitega sodnega nadzora in/ali pravice do pravičnega sojenja, kot sta zagotovljeni s členoma 6 in 13 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), in s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Tretji se nanaša na kršitev pravice do nemotenega uživanja imetja in lastnine. Četrti pa na kršitev pravice do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja.

61 Sodišče je v bistvu v točki 75 razveljavitvene sodbe navedlo tudi, da A. Abdulrahim ni navedel samo razlogov, ki se nanašajo na kršitev pravice do obrambe, ampak „je zanikal tudi povezanost z Al Kaido“ in „navedel, da je bil na sporni seznam uvrščen samo zato, ker je pripadal skupnosti libijskih beguncev, od katerih naj bi bili nekateri po navedbah organov Združenega kraljestva udeleženi pri terorističnih dejavnostih“.

62 Glede sodnega postopka je Sodišče v sodbi Kadi II (točka 119) razsodilo, da kadar zadevna oseba izpodbija zakonitost odločbe o vpisu ali ohranitvi vpisa njenega imena na spornem seznamu, se mora sodišče Unije, predvsem na podlagi sodnega nadzora zakonitosti razlogov, na katerih temelji taka odločitev, prepričati, da taka odločitev sloni na dovolj trdnih dejstvih. To vključuje preverjanje dejstev, ki so navedena v obrazložitvenem memorandumu, na katerem temelji navedena odločba, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi oziroma vsaj eden od njih, za katere se šteje, da so sami po sebi dovolj za utemeljitev te odločbe, utemeljeni.

63 V zvezi s tem mora sodišče Unije opraviti ta preizkus tako, da če je treba, pristojni organ Unije pozove k predložitvi informacij ali dokazov, ki so upoštevni pri takem preizkusu, ne glede na to, ali so zaupni (sodba Kadi II, točka 120; glej tudi, po analogiji, sodbo Sodišča z dne 4. junija 2013, ZZ, C-300/11, točka 59). Splošno sodišče je sprejelo ukrepe procesnega vodstva, opisane v točki 28 zgoraj, prav z namenom ravnanja v skladu s temi pravili, ki jih je Sodišče določilo za izvedbo sodnega nadzora, za kateri so pristojna sodišča Unije.

64 Pristojni organ Unije mora namreč v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, ne pa, da bi morala zadnjenavedena predložiti negativni dokaz o neutemeljenosti navedenih razlogov (sodba Kadi II, točka 121).

65 V zvezi s tem se ne zahteva, da mora navedeni organ sodišču Unije predložiti vse informacije in dokaze, ki se nanašajo na razloge, navedene v obrazložitvenem memorandumu, ki ga je predložil odbor za sankcije. Vendar pa morajo biti razlogi, ki so bili navedeni zoper zadevno osebo, utemeljeni z informacijami ali dokazi (sodba Kadi II, točka 122).

66 Če pristojni organ Unije ne more ugoditi pozivu sodišča Unije, se mora to opreti zgolj na dokaze, ki so mu bili predloženi, in sicer v obravnavanem primeru na navedbe, ki jih vsebuje obrazložitveni memorandum, ki ga je predložil odbor za sankcije, na pripombe in razbremenilne dokaze, če jih je predložila zadevna oseba, in na odgovor pristojnega organa Unije na te pripombe. Če na podlagi teh dokazov ni mogoče ugotoviti utemeljenosti razloga, ga sodišče Unije ne upošteva kot podlago za zadevno odločbo o vpisu ali ohranitvi vpisa (sodba Kadi II, točka 123).

67 Če pa pristojni organ Unije predloži upoštevne informacije ali dokaze, mora sodišče Unije preveriti vsebinsko resničnost zatrjevanih dejstev glede na te informacije ali dokaze in oceniti njihovo dokazno vrednost glede na okoliščine obravnavane zadeve in ob upoštevanju morebitnih pripomb, ki jih je v zvezi z njimi podala zlasti zadevna oseba (sodba Kadi II, točka 124), tako da po potrebi uporabi načine, ki mu omogočajo uskladiti legitimne preudarke glede varnosti, ob upoštevanju vrst in virov informacij, ki so bili upoštevani pri sprejetju zadevnega akta, ter tega, da mora posamezniku v zadostni meri zagotoviti spoštovanje postopkovnih pravic, v skladu s pristopom, kot ga določa Sodišče v točkah od 125 do 129 sodbe Kadi II.

68 Če ob upoštevanju preventivnosti zadevnih omejevalnih ukrepov sodišče Unije v okviru nadzora zakonitosti izpodbijane odločbe, kot je opredeljen v točkah od 117 do 129 sodbe Kadi II, presodi, da je vsaj eden od razlogov, navedenih v obrazložitvenem memorandumu odbora za sankcije, dovolj natančen in konkreten, da je utemeljen in da sam po sebi pomeni zadostno osnovo za utemeljitev te odločbe, potem to, da drugi od teh razlogov to niso, ne bi moglo upravičiti razglasitve ničnosti navedene odločbe. V nasprotnem primeru bo izpodbijano odločbo razglasilo za nično (sodba Kadi II, točka 130).

69 Iz zgoraj navedenih elementov analize izhaja, da spoštovanje pravice do obrambe in pravice do učinkovitega pravnega sredstva zahteva, da pristojen organ Unije po eni strani zadevni osebi posreduje obrazložitveni memorandum, ki ga je predložil odbor za sankcije in na katerem temelji odločba o vpisu ali ohranitvi imena navedene osebe na spornem seznamu, da tej osebi omogoči, da na primeren način poda pripombe v zvezi s tem, ter da skrbno in nepristransko presodi utemeljenost navedenih razlogov ob upoštevanju pripomb in morebitnih razbremenilnih dokazov, ki jih je predložila ta oseba (sodba Kadi II, točka 135).

70 Po drugi strani spoštovanje navedenih pravic pomeni, da v primeru izpodbijanja pred sodiščem sodišče Unije opravi nadzor med drugim nad tem, da so razlogi, ki so navedeni v obrazložitvenem memorandumu, ki ga je predložil odbor za sankcije, dovolj natančni in konkretni ter, če je to potrebno, da je resničnost dejstev, ki ustrezajo zadevnemu razlogu, dokazana glede na dokaze, ki so bili predloženi (sodba Kadi II, točka 136).

71 To, da pristojni organ Unije ne omogoči dostopa zadevni osebi in pozneje sodišču Unije do informacij in dokazov, s katerimi razpolaga le odbor za sankcije ali zadevna članica Organizacije združenih narodov (OZN) in ki se nanašajo na obrazložitveni memorandum, na katerem temelji zadevna odločba, pa samo po sebi ne pomeni, da so te pravice kršene. Vendar v takem položaju sodišče Unije, ki je pozvano, da nadzoruje dejansko utemeljenost razlogov, vsebovanih v obrazložitvenem memorandumu, ki ga je predložil odbor za sankcije, ob upoštevanju pripomb in razbremenilnih dokazov, ki jih je morebiti predložila zadevna oseba, ter odgovora pristojnega organa Unije na te pripombe, ne bo razpolagalo z dodatnimi informacijami ali dokazi. Zato, če mu ne bo omogočeno ugotoviti utemeljenosti teh razlogov, ti ne bodo mogli služiti kot podlaga izpodbijani odločbi o vpisu (sodba Kadi II, točka 137).

72 V tej zadevi se v razlogih iz obrazložitvenega memoranduma, kot jih je sporočil sankcijski odbor (glej točko 6 zgoraj), A. Abdulrahimu v bistvu očita „zavestna udeležba v subjektu, ki je povezan z Al Kaido in njenimi terorističnimi dejavnostmi“, in sicer v skupini LIFG. Natančneje se A. Abdulrahimu očita, prvič, da je zasedal visoke položaje znotraj skupine LIFG, drugič, da je še vedno v tesnih stikih z vodilnimi člani skupine LIFG v Združenem kraljestvu, tretjič, da je tesno povezan

z direktorji varnostne agencije Sanabel, četrtič, da je tesno povezan tudi z Ghumo Abd'rabbahom, Tahirjem Nassufom in Abdulbaqijem Mohammedom Khaledom, in petič, da je tesno povezan tudi z Ismailom Kamoko.

73 Glede, prvič, splošnega razloga, na katerega se sklicuje proti A. Abdulrahimu, ta sloni na dveh skupnih premisah, izrecno navedenih v obrazložitvenem memorandumu, v skladu s katerim, prvič, naj bi bil A. Abdulrahim „udeležen" v LIFG, in drugič, naj bi bila skupina LIFG najprej povezana z Al Kaido in se nato z njo združila, tako da naj bi vsi njeni člani in družabniki izpolnjevali kriterije, da jih sankcijski odbor lahko uvrsti na seznam oseb, povezanih z Al Kaido. Domnevna povezava A. Abdulrahima z Al Kaido tako temelji izključno na njegovi povezavi s skupino LIFG na eni strani in pridružitvi skupine LIFG Al Kaidi, s katero se je uradno združila novembra 2007, na drugi strani.

74 Ti dve premisi pa nista trdno ugotovljeni in utemeljeni ne le z vidika podrobnega izpodbijanja s strani A. Abdulrahima, ampak tudi z vidika ugotovitev, do katerih so neodvisno prišla pristojna angleška sodišča v odločbah, ki jih je predložil A. Abdulrahim in so bile vložene v spis.

75 Glede vsebine teh izpodbijanj je treba podrobneje vpogledati v pisno izjavo (*witness statement*) A. Abdulrahima z dne 13. marca 2009 (priloga 11 k tožbi), dopis njegovih odvetnikov z dne 19. avgusta 2009 Komisiji v odgovor na obrazložitveni memorandum (priloga 4 k repliki Svetu) in dopis njegovih odvetnikov Komisiji z dne 16. aprila 2010, napisan v okviru postopka vnovične preučitve primera A. Abdulrahima (priloga 1 k stališčem A. Abdulrahima po vrnitvi zadeve).

76 Konkretno A. Abdulrahim v bistvu trdi, da ni bil nikoli povezan z Al Kaido, Osamo Bin Ladnom ali talibansko mrežo in da nikakor ni bil povezan s terorističnimi dejavnostmi. O njegovi domnevni vpletenosti v Al Kaido natančneje razlaga, da je zbežal iz Libije, ker je bil nasprotnik Gadafijevega režima in je bilo ogroženo njegovo življenje, zaradi česar je pridobil pravico do azila v Združenem kraljestvu. Navaja, da se je leta 1996 pridružil skupini LIFG, ker je ta nasprotovala Gadafiju in promovirala islam, a dodaja, da z njo nikakor ni več povezan od konca leta 2000 oziroma začetka leta 2001. Glede domnevne povezave skupine LIFG z Al Kaido trdi, da se je le del „afganistanske skupine LIFG" leta 2007 pridružil Al Kaidi, kar naj bi potrdil tudi Ayman Al-Zawahiri v intervjuju 17. aprila 2008. Navaja, da je pripravljen pozvati priče, ki bi potrdile njegove besede, in pridobiti izvedensko mnenje o organizaciji in dejavnostih skupine LIFG ter o okoliščinah v Libiji, če bi Splošno sodišče to ocenilo za koristno.

77 Ob odsotnosti drugih informacij ali dokazov toženih institucij v podporo trditvi glede pridružitve A. Abdulrahima skupini LIFG je ta pravno zadostno dokazana le za obdobje od leta 1996 do konca leta 2000 oziroma začetka leta 2001, torej za obdobje, na katero se trditev o sodelovanju skupine LIFG z Al Kaido posebej ne nanaša in še toliko manj se na to obdobje nanaša trditev glede združitve med tema dvema subjektoma novembra 2007. Glede tega je treba dodati, da je A. Abdulrahim po lastnih navedbah izstopil iz skupine LIFG skoraj eno leto pred tem, ko je bila ta skupina uvrščena na seznam sankcijskega odbora 6. oktobra 2001. Opozoriti je treba tudi na časovni razmik med dokazanim obdobjem članstva A. Abdulrahima v skupini LIFG od leta 1996 do konca leta 2000 oziroma začetka leta 2001 in datumom njegovega vpisa na sporni seznam 22. decembra 2008 (glej v tem smislu sodbo Kadi II, točka 156).

78 V delih, ki vsebujejo nekatere upoštevne presoje o skupini LIFG in njenih članih, je treba upoštevati tudi nekatere odločitve pristojnih angleških sodišč, ki jih je v spis vložil A. Abdulrahim, in sicer: sodbo Special Immigration Appeal Commission (SIAC) z dne 27. aprila 2007, DD in AS/Secretary of State for the Home Department SC/50/2005 in SC/42/2005, sodbo High Court of Justice (England & Wales) (Queen's Bench Division, Administrative Court) z dne 14. novembra 2008, AU in drugi/Secretary of State of the Home Department (2008) EWHC 2789 (Admin), in sodbo High Court of Justice (England & Wales) (Queen's Bench Division, Administrative Court) z dne 30. aprila 2009, AV/Secretary of State for the Home Department (2009) EWHC 902 (Admin) (priloge 3, 4 in 5 replike Komisiji).

79 Po eni strani te odločitve v bistvu potrjujejo, da varnostne službe Združenega kraljestva vsaj do marca 2004 skupine LIFG niso obravnavale kot grožnjo za nacionalno varnost, saj je bil njen primarni cilj strmoglavljenje libijske vlade. Sodba SIAC tako med drugim navaja, da je bila skupina LIFG na črni listi terorističnih organizacij v Združenih državah šele leta 2004 in v Združenem kraljestvu 14. oktobra 2005.

80 Po drugi strani iz teh odločitev v bistvu izhaja, da se po mnenju pristojnih angleških sodišč tudi po letu 2001 in vse do leta 2007 ter pozneje z Al Kaido niso povezali ali se ji pridružili vsi člani skupine LIFG, temveč le njihov del. Ta sodišča so torej zavrnila predpostavko, da dejstvo, da je oseba povezana s skupino LIFG, samodejno izkazuje, da je ta oseba povezana z Al Kaido. Pristop, ki so ga sprejela ta sodišča, je bil točneje v smislu, da so bili morda nekateri člani skupine LIFG pridruženi Al Kaidi ali z njo povezani, spet drugi pa so ostali osredotočeni izključno na Libijo. Po njihovem mnenju je tako treba za vsak posamezen primer preučiti povezavo z Al Kaido na podlagi konkretnih posameznikovih dejanj.

81 Treba je navesti, da sta dve od teh treh odločitev starejši od vpisa imena A. Abdulrahima na sporni seznam.

82 V teh okoliščinah edino dokazano dejstvo o pridružitvi A. Abdulrahima skupini LIFG v obdobju, glede katerega priznava, da je bil njen član, ne more biti temelj za sprejetje omejevalnih ukrepov na ravni Unije proti njemu kot osebi, ki je povezana z Al Kaido.

83 Drugič, natančnejši razlogi, navedeni proti A. Abdulrahimu v obrazložitvenem memorandumu sankcijskega odbora in povzeti v povzetku obrazložitve, bodisi niso dovolj natančni in konkretni, da bi zadostili zahtevam v zvezi z obveznostjo obrazložitve in učinkovitim sodnim nadzorom, bodisi oziroma v vsakem primeru niso podprti z nobenim podatkom ali dokazom, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti utemeljenost dejstev, ne glede na to pa jih je A. Abdulrahim ostro in podrobno, točko za točko, izpodbijal.

84 Tako glede prvega specifičnega razloga, navedenega v obrazložitvenem memorandumu in povzetega v točki 72 zgoraj, ni bil predložen noben podatek ali dokaz v utemeljitev trditve, na katero se opira, ne glede na to pa je A. Abdulrahim zanikal, da bi „zasedal visoke položaje znotraj skupine LIFG“.

85 Glede drugega specifičnega razloga, navedenega v obrazložitvenem memorandumu in povzetega v točki 72 zgoraj, trditev, da je A. Abdulrahim „še vedno v tesnih stikih z vodilnimi člani skupine LIFG v Združenem kraljestvu“, ni dovolj natančna in konkretna, saj ne vsebuje nobene navedbe o identiteti zadevnih oseb in ne o naravi teh „tesnih stikov“. V vsakem primeru pravno ni dovolj utemeljena glede na podrobna pojasnila A. Abdulrahima, kot so povzeta v točki 76 zgoraj.

86 Glede tretjega specifičnega razloga, navedenega v obrazložitvenem memorandumu in povzetega v točki 72 zgoraj, ni bil predložen noben podatek ali dokaz v utemeljitev trditve, na katero se opira, ne glede na to pa je A. Abdulrahim zanikal, da bi „bil tesno povezan z direktorji varnostne agencije Sanabel“.

87 Glede četrtega specifičnega razloga, navedenega v obrazložitvenem memorandumu in povzetega v točki 72 zgoraj, v skladu s katerim naj bi bil A. Abdulrahim „tesno povezan z Ghumo Abd'rabbahom, Tahirjem Nassufom in Abdulbaqijem Mohammedom Khaledom“, je A. Abdulrahim v pisni izjavi z dne 13. marca 2009 in dopisu njegovih odvetnikov Komisiji z dne 19. avgusta 2009 med drugim pojasnil, da prvega pozna le na videz „iz družbe“, glede na to da sta oba iz iste libijske regije, da je bil pri drugem doma le enkrat in ga je zadnjič videl leta 2003 ali 2004 in da je bil tretji, ki je njegov tast, tako kot on zmotno vpisan na sporni seznam zaradi povezanosti s skupino LIFG. V svojih pisanjih je A. Abdulrahim še navedel, da pozna številne člane libijske izseljenske skupnosti v Združenem kraljestvu, saj gre za majhno skupnost in se večina beguncev med seboj pozna ter si medsebojno pomaga, a da je nemogoče vedeti, ali je bil kakšen član te skupnosti vpleten v terorizem.

Ob odsotnosti kakršne koli podrobne razlage glede teh treh oseb, narave njihove povezave z A. Abdulrahimom in njihove osebne vpletenosti v kakršno koli teroristično dejavnost je četrti specifični razlog pravno nezadostno utemeljen.

88 Glede petega razloga, posebej navedenega v obrazložitvenem memorandumu in povzetega v točki 72 zgoraj, v skladu s katerim naj bi bil A. Abdulrahim „tesno povezan z Ismailom Kamoko“, ki je junija 2007 v Združenem kraljestvu priznal krivdo za udeležbo v teroristični dejavnosti, je A. Abdulrahim v pisni izjavi z dne 13. marca 2009 in dopisu njegovih odvetnikov Komisiji z dne 19. avgusta 2009 med drugim pojasnil, da je srečal I. Kamoko v Savdski Arabiji med univerzitetnim študijem, da je ta pobegnil v Združeno kraljestvo približno dve leti pred njim, tako da sta se ponovno videla, in sicer nazadnje pred dvema letoma ali dvema letoma in pol, vendar da ni vedel za morebitne kazenske obsodbe proti njemu. Glede na podrobna pojasnila ni mogoče šteti za pravno zadostno dokazano, da je bil A. Abdulrahim „tesno povezan“ z I. Kamoko. Morebitne kazenske obsodbe zadnjega v zvezi s terorističnodejavnostjo, četudi dokazano, zato ni mogoče upoštevati proti A. Abdulrahimu, ob tem da ni drugega pojasnila glede njegove osebne vpletenosti v tako dejavnost. Peti specifični razlog torej ni pravno zadostno utemeljen.

89 V tej zadevi torej v obrazložitvenem memorandumu ni nobenega podatka, ki bi lahko pravno zadostno podprl ugotovitev, da je bil A. Abdulrahim na dan vpisa na sporni seznam dejansko povezan z Al Kaido.

90 Tudi dokumenti, priloženi odgovoru Komisije v zvezi z ukrepom procesnega vodstva, vloženem v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 20. januarja 2014, ne omogočajo ugotovitve o utemeljenosti razlogov proti A. Abdulrahimu. Poleg tega se ti dokumenti zdijo *a priori* brezpredmetni, ker so večinoma datirani pozneje od vpisa A. Abdulrahima na seznam sankcijskega odbora in pozneje od sprejetja Uredbe št. 1330/2008 ter jih posledično ne sankcijski odbor ne Komisija nista mogla upoštevati pri presoji primernosti zamrznitve sredstev A. Abdulrahima.

91 Natančneje, pisno pričevanje (*witness statement*) vodje protiteroristične enote FCO z dne 18. maja 2011 pred High Court v zadevi The Queen on the application of Abdulbasit Abdulrahim/Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs (priloga 1 k odgovoru Komisije) v bistvu razkriva, da je bila prvotna odločitev FCO predlagati vpis A. Abdulrahima na seznam sankcijskega odbora julija 2008 pravzaprav utemeljena z dejstvom, da „so pristojni uradniki menili, da obstaja prepričljiv dosje o tem, da je bil [A. Abdulrahim] član [LIFG]“ in posledično „povezan z Al Kaido“ (točka 21). Vendar noben podatek ali dokaz tega mnenja ne uspe podpreti, pri tem pa obrazložitev, ki jo je sporočilo Združeno kraljestvo sankcijskemu odboru po tej odločitvi, v utemeljitev tega vpisa, v vseh točkah ustreza povzetku obrazložitvenega memoranduma sankcijskega odbora.

92 Priloga 2 k odgovoru Komisije vsebuje zapis govorov Aymana Al-Zawahirija in Abuja Laitha Al Libija z dne 3. novembra 2007, s katerima je bila razglašena uradna združitev skupine LIFG in Al Kaide. Vendar je ta dokument v tej zadevi brezpredmeten glede na podane ugotovitve v okviru preučitve splošnega razloga, na katerega se sklicuje proti A. Abdulrahimu (glej točke od 73 do 82 zgoraj).

93 Priloga 3 k odgovoru Komisije vsebuje dopis z dne 8. decembra 2010, ki ga je stalni zastopnik Združenega kraljestva naslovil na predsednika sankcijskega odbora in v katerem so med drugim navedeni razlogi, zakaj je ta država članica podprla predlog za izbris A. Abdulrahima s seznama sankcijskega odbora, ne navaja pa razlogov, zakaj je njegov vpis na navedeni seznam štel za upravičen julija 2008.

94 Priloga 4 k odgovoru Komisije je dopis FCO z dne 18. januarja 2014 Komisiji, ki je spremni dopis k prilogam 1, 2 in 3.

95 Prilogi 5 in 6 k odgovoru Komisije so časopisni članki, ki poročajo o združitvi skupine LIFG in Al Kaide leta 2007. Za to zadevo so brezpredmetni glede na podane ugotovitve v okviru preučitve splošnega razloga, na katerega se sklicuje proti A. Abdulrahimu (glej točke od 73 do 82 zgoraj).

96 Nazadnje, priloge 7, 8 in 9 k odgovoru Komisije so članki ali študije, ki vsebujejo v glavnem splošne podatke o skupini LIFG, Al Kaidi, islamskem terorizmu v Združenem kraljestvu, in za konkreten primer A. Abdulrahima niso pomembni.

97 Iz zgornje analize in dokumentov v spisu, s katerimi razpolaga Splošno sodišče, je razvidno, da na podlagi nobene od trditev, navedenih zoper A. Abdulrahima v obrazložitvenem memorandumu, ki ga je predložil odbor za sankcije, ni mogoče utemeljiti sprejetja omejevalnih ukrepov zoper njega na ravni Unije, to pa bodisi zaradi nezadostne obrazložitve bodisi zaradi neobstoja podatkov ali dokazov, ki bi utemeljili zadevni razlog zaradi podrobnega zanikanja, ki ga je podala zadevna oseba (glej v tem smislu sodbo Kadi II, točka 163).

98 V teh okoliščinah je treba Uredbo št. 1330/2008 na podlagi pravnih razlogov, navedenih v prejšnji točki, razglasiti za nično (glej v tem smislu sodbo Kadi II, točka 164), ne da bi se bilo treba opredeliti o drugih tožbenih razlogih, očitkih in trditvah A. Abdulrahima.

Stroški

99 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Ker Komisija in Svet nista uspela, jima je treba v skladu s predlogi A. Abdulrahima naložiti plačilo stroškov ničnostne tožbe, vključno s stroški pritožbenega postopka pred Sodiščem.

100 Ker je bil A. Abdulrahim upravičen do pravne pomoči in ker je Splošno sodišče toženima institucijama naložilo plačilo stroškov, ki jih je ta priglasil, morata ti instituciji v skladu s členom 97(3) Poslovnika v blagajno Splošnega sodišča povrniti zneske, ki so bili izplačani za pravno pomoč.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. **Uredba Komisije (ES) št. 1330/2008 z dne 22. decembra 2008 o stotretji spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al Kaida in talibani se razglasi za ničnо v delu, ki se nanaša na Abdulbasita Abdulrahima.**

2. **Svet Evropske unije in Evropska komisija nosita svoje stroške, stroške ničnostne tožbe, ki jih je priglasil A. Abdulrahim, in stroške, ki jih je izplačalo Splošno sodišče za pravno pomoč.**

S. Papasavas N. J. Forwood E. Bieliūnas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 14. januarja 2015.

Podpisi